

Te veel thematische puzzelstukjes die net niet lekker passen

'I see you'. De personages missen iets en vermoeden dat dat liefde is.

foto Anna van Kooij

ROBBERT VAN HEUVEN

THEATER

I see you Naomi
Velissariou/Frascati Productie ***

Drie acteurs rollen door de lege ruimte. Alsof ze op hun rolschaatsen door een onzichtbare kracht worden voortbewogen. Vaak rollen ze in een lange rechte lijn parallel aan elkaar. Net als de levens van hun personages zich in de voorstelling 'I see you' parallel door de grote stad ontrollen. Al rijden ze uiteindelijk ook elkaars leven in en uit. De drie rolschaatsers (Naomi Velissariou, Sadettin Kirmiziyüz en Bram Coopmans) missen iets in hun wereld vol spullen, carrièremogelijkheden en vakanties en ze vermoeden dat dat iets liefde is. Dus proberen ze dat even hard-als onhandig aan elkaar te ontrukken.

De constructie van je identiteit door anderen, besluiteloosheid veroorzaakt door een veelheid aan keuzes, het ontbreken van liefde in een wereld waar verder alles voorhanden is: het zijn interessante thema's die het leven van de huidige twintigers en dertigers kenmerken. Theatermaakster Naomi Velissariou - zelf begin dertig - liet al eerder zien goed met soortgelijke thema's uit de voeten te kunnen. De Grieks-Vlaamse schitterde in het mooie 'The Truth About Kate' (regie: Davy Pieters) en maakte zelf 'A Tragedy (simplified)' over haar jeugd in Genk. Beide voorstellingen gingen

over hoe je 'ik' door jezelf en door anderen wordt geconstrueerd. Ook in 'I see you' laten de drie personages zich grotendeels leiden door hoe anderen naar ze kijken, terwijl ze nooit kunnen weten wat die ander denkt. Maar 'I see you' krabt vooral aan de oppervlakte. In de toneeltekst van Rik van den Bos worden zoveel thema's licht aangestipt dat ze misschien juist door die veelheid niet helemaal uit de verf komen. Net zoals de precieze verbanden tussen de onderwerpen onhelder blijven. Wat heeft jezelf zoeken in de blik van die ander nou precies te maken met liefde in tijden van vele keuzes? Het zijn thematische puzzelstukjes die net niet lekker passen.

Ook de vorm met rollende acteurs en een heftig en grimmig lichtontwerp is zo'n net niet passend stukje. Het levert een leuke choreografie en fascinerende beelden op en een voorzichtige associatie met uit zichzelf voortrollende levens. Maar dat is voor een vorm die zo dominant is misschien een beetje weinig.

Te zien tot en met 19 juni in Theater Frascati, Amsterdam.